

תחלים��ו הלוּך יילך ובקה נשא
משך הנורע וגוו. בפה פעמים
הקדוש ברוך הוא הוכיח את
ישראל להחזרם בתשובה אלון,
ללכת בדרך ישרה, כדי להתעלות
בתוכם. שהרי קשיישראל צדיקים
והולכים בדרך ישרה, כביכול זו
עליה לקדוש ברוך הוא עפיהם
עם כל העמים של העולם. כאשר
ישראל צדיקים והולכים בדרך
ישרה, מעלה אותם הקדוש ברוך
הוא על כל בני העולם, וכןם
מודים ומשבחים אותו, ולא הם
בלבדם, אלא אףלו העליונים
למעלה, פל מודים לו בשבייל
ישראל. ולא זה בלבדו, אלא
שהוא מתעלה בכבודו בשבייל
ישראל מפש. ולא זה בלבדו,
אלא אףלו ישראל מפש מעתלים
בכבודו של הקדוש ברוך הוא
למעלה ולמטה.

בא וראה, בשעה שישראל
צדיקים, פסא הפבוד שלמעלה
מתעלה למעלה למעלה, בכה
شمחות, בכה אהבה, ומחברים העולמות בשמה,
וכלים מתרככים עמוק הנטלים,
וכל העולמים נשים ומתרככים
ומתקדשים בכה ברכות, בכה
קדושים, וקדושים ברוך הוא
שםם עפיהם בשמה בשלמות.
ובשעה שאין ישראל צדיקים,
הפל הוא בהפון. ועם כל זה,
אהבת הקדוש ברוך הוא לא
גנעת מהם, וכיסאו יושב עליהם
כאם על הבנים, ואין גנעת
מלבקש עליהם ור חמימ.

ובכן היה עולה למעלה, משום
שרצונו מי שמלמד סיגוריה על
בניו. מנין לנו? ממשה שהתעללה
בעליה על שלמד זכות על
ישראל. וזה שבתווב (שםות לו)
moshe לא ידע כי קורן עוז בנו.
מתי התעללה לכבודה הזה?

לשלה. כתיב (תהלים קכו) הלוּך יילך ובקה נשא
משך הנורע וגוו. בכה ז מגין הקדוש ברוך
הוא אוכח לון לישראל, לאחדרא לון
בתוייבתא לגביה, למבה באורה מישר, בגין
לאסתלקא בגויה. הכא פד ישראל זפאיין,
וazelין באורה מישר, כביבול, סילוקא איהו
לקודשא בריך הויא עמhone, בכל עמיין דעלמא.
פד ישראל זפאיין, וazelין באורה מישר, סליק
לון קודשא בריך הוא על כל בני עלםא,
וכולחו אודן ומשבחן ליה, ולאו אינון
בלחוידיהו, אלא אפיקלו עיליאן לעילא, כולחו
אודן ליה בגינויו דישראל. ולא דא בלחוידזוי,
אלא איהו אסתלק ביקריה, בגינויו דישראל
מפש. ולא דא בלחוידזוי, אלא אפיקלו ישראל
מפש, מסתליך ביקריה דקודשא בריך הוא
לעילא ותטא.

הא חזי, בשעתה דישראל זפאיין, כורסא יקרא
دلעילא אסתליך לעילא לעילא, בכה
חדוון, בכה רחימו, ומתחברן עלמין
בחדווא, וכולחו אתפרקן מעמיקה דנחלין,
יעלמין כולחו אשתקין, ואתפרקאן
ואתקדשאן (דף ט ע"א) בכה ברקאן, בכה
קדושין, וקודשא בריך הוא חדי עמhone,
בחדווא בשלימנו.

ובשעתה דישראל לאו אינון זפאיין, כולא
איהו בהפока. ועם כל דא רחימו
דקודשא בריך הוא לא אתמנע מניהו,
וכורסיא דיליה יתבא עלייהו, באמא על בנין,
ולא אתמנעת מלמתבע עלייהו רחמי.

ובהאי קלא סלקא לעילא, בגין דרעותא דיליה
מאן דאוליך סיגוריא על בניו. מנא
לו, ממשה, דאסטלק בסליקו על דאוליך זכו
עליהו דישראל. הכא הוא דכתיב, (שםות לד סט)